

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË

GEORGE L. CARPENTER, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter

A. C. BEEKHUIS, Terr. Kommandant.

41ste JAARGANG No. 8.

Internationaal Hoofdkwartier :
101 Queen Victoria Street, Londen E. C.

AUGUSTUS 1940

Territoriaal Hoofdkwartier :
voor Ned.-Indië : Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

ONZE KONINGIN!

EEN WOORD VOOR 31 AUGUSTUS a.s.

Nu wij ons neerzetten om in dit Augustus-nummer een woord te wijden aan den a.s. verjaardag van onze geliefde Vorstin, is het wel allereerst een uiting van diepgevoelden dank aan God, Die onze Koningin voor Haar gezin en volk gespaard heeft in dit afgelopen jaar, welke wij hier willen neerschrijven.

Als een machtige, alles meesleepende stroom is het leed in deze laatste maanden over ons land en volk gekomen, leed zoo intens, dat duizenden het den Psalmist hebben nagezegd: „De wateren zijn mij gekomen tot aan de ziel” — en nog is het einde niet te zien van de smart, die dag en nacht over deze wereld trekt. Doch in dit ook voor ons land zoo donkere uur was daar onze KONINGIN, die door Haar voorbeeld en Haar woord in deze meest droeve stonde van Haar leven, Haar volk heenwees naar God, als de eenige Toevlucht, in de vaste zekerheid, dat Hij recht en gerechtigheid zal doen zegevieren.

Hoe heeft de gedachte: „Wij hebben nog onze Koningin, ons Vorstenhuis!” — ons vertrouwen gesterkt! Voor den Nederlander in het algemeen vertegenwoordigt Zij het Vaderland met al wat ons van onze kindsheid af dierbaar was. Lief en leed deelde Zij met Haar volk. Talloos vele zijn de voorbeelden van medeleven, die het hart van elk rechtgeaard Nederlander met trots en liefde vervullen. Zij is een echte Landsmoeder en zeker lijdt in dezen tijd niemand intenser dan Zij, die in deze donkere ure niet in het Vaderland kan zijn met Haar volk, dat verdrukt wordt en diep lijdt.

Ook Haar moederhart lijdt. Haar eenige dochter, onze geliefde prinses Juliana, met de twee kleindochtertjes, de prinsesjes Beatrix en Irene, die juist nu Haar tot zulk een troost en verkwikking zouden kunnen zijn, zijn van Haar gescheiden; gelukkig staat prins Bernhard Haar terzijde. Donkerheid, schaduwen, beproeving en smart zijn woorden van den dag, maar — Gode zij dank — er is meer!

Voor den Christen-Nederlander vertegenwoordigt onze Koningin niet slechts het Vaderland, Zij is ons ook het Voorbeeld van innig Godsvertrouwen, van bemoediging, van stille kracht. Hoe menigmaal mochten wij in dagen van leed zoowel als van vreugde Haar stem door den aether beluisteren en immer was daar de diepe klank van vertrouwen en liefde, die ons hart warm maakte en deed danken voor zulk een Vorstin, en deed buigen ook voor den God, Dien Zij dient.

En het is nevenaangehaald woord, door Haar nog betrekkelijk zoo kortgeleden tot ons gesproken, dat ons het geheim vertelt van deze sterke, rustige Vrouwe. Het is een zielservaring, welke Zij hier aan Haar volk doorgeeft: „Wat licht en zon in de natuur vermogen is slechts zwak naast de kracht, welke wij ontvangen, indien wij ons leven openstellen voor God”. Kracht van God Zelf, die verre uitgaat boven al wat Gods schoone schepping aan den mensch geven kan, heeft ook onze Koningin ontvangen, ontvangt Zij ook nu, omdat Zij Haar leven openstelde voor God.

Wij, in dit wondermooie zonneland, kennen de kracht van licht en zon wel heel bijzonder, doch nog grootere kracht, heelende, dragende, versterkende kracht voor de geslagen *ziel*, wil God schenken allen, die „het leven voor Hem openstellen!” Onze Koningin geeft ons hierin het voorbeeld. Zij, die wellicht meer lijdt dan velen onzer, wijst ons den weg, toont ons de Bron, waar wij ons kunnen verkwikken en kracht kunnen ontvangen, om ons te verheffen boven al de smart, die ons neerdrukt.

Onze innige bede is, dat van dag tot dag en straks op 31 Augustus, als Zij D. V. haar 60sten verjaardag viert, in bijzondere mate, deze draagkracht aan onze geliefde Koningin zal worden geschonken. God spare Koningin Wilhelmina nog vele jaren voor Haar gezin, Haar volk en voor Nederland!

(Valerius' „Gedenck-Clanck”)

Cliché Visser

„Wat licht en zon in de natuur vermogen, is slechts zwak naast de kracht, welke wij ontvangen, indien wij ons leven openstellen voor God.”

Uit de Kerstrede 1939 van H. M. de Koningin.

BEDE VOOR HET VADERLAND.

*Heer, Die Uw tent in de hemelen spreidt,
Alles op aard' door Uw woord hebt bereid,
't Schuimende, woelige meer kunt maken stille,
En alles doet naar Uwen lieven wille,
Wij slaan het oog tot U omhoog, Die ons in angst en nood,
Verlossen kunt ter allerstond, ja, redden van den dood.*

GOD ZEGENE ONS VORSTENHUIS!

Bevorderd tot Heerlijkheid Dr. J. H. Gunning J. Hzn.

Eens zullen wij den tempel schouwen
Waarom Uw handen hielpen bouwen:
De UNA SANCTA, Christus' Kerk!
M. S.

OP 22 Juni l.l. meldden de bladen ons het heengaan van Dr. J. H. Gunning, of zooals wij het in het Leger des Heils liever uitdrukken en zooals hij het zeker zelve ook gaarne gewild zou hebben: „Hij werd bevorderd tot heerlijkheid”.

Dr. Gunning was een groot vriend van het Leger des Heils en deze liefde heeft hij vaak openlijk betuigd, ofschoon, zooals hij dikwijls geschreven heeft in zijn geliefd „Pniël”, hij daar menigmaal heftig over is aangevallen. Het is ons dan ook een behoefte in ons blad een warm woord van liefde en waardeering aan zijn nagedachtenis te wijden.

Menschen als Dr. Gunning zijn in onzen tijd schaarsch en kunnen noode gemist worden. Wij zouden in dit verband gaarne aanhalen, wat hij schreef over den Stichter in zijn boek „William Booth — een strijder Gods” (uitgegeven 1936) en deze woorden van toepassing brengen op hemzelf.

„Wij hebben in onzen vervlakkenden, „alles-gelijk-makenden tijd zoo bitter „weinig origineelen meer. Dat gezegende „ras schijnt uit te sterven. De dictators „met hun bruut geweld kweeken mil- „lioenen slaven, kruipers, hoerah-roe- „pers en verminkte, kranke zielen. Zie „rondom u! Wat 'n onbenullige gestal- „ten, naar een laffe, futlooze mode „verclownd en verfomfaaid! En kijk dan „eens in het bosch naar die knoestige, „eigenzinnige en toch zoo prachtige „boomen! Welk een heerlijkheid is het „in onze menselijke samenleving af en „toe nog eens iemand te ontmoeten, die „nog wat oorspronkelijks in zich heeft,

„die niet de voorgeschreven groetenis- „sen en machtspreuken na-aapt, maar „nog zichzelf durft te zijn! Dubbel heer- „lijk als zoo iemand een kind Gods is.”

Een oorspronkelijk mensch was Dr. Gunning zeker. Wars van alle vleierij, nuchter en op den man af, was hij zoowel in den omgang als in zijn geschriften, daarbij ruim in den volsten zin van het woord. Zoo hebben de heilssoldaten hem leeren kennen. Kommandant Vlas, destijds de leider van het Leger des Heils in Nederland, schreef bij gelegenheid van den 80sten verjaardag van Dr. Gunning een stukje voor een bijzonder nummer van „Pniël”, waaruit wij iets citeeren.

„Is Gunning — onze Gunning — want „zoo leefde hij in onze gedachten, alweer „tachtig jaar? Wij vragen het onszelf „verwonderd af. Waarom eigenlijk deze

„bijna pijnlijke verwondering? Misschien „omdat de groote activiteit, de gewel- „dige werkkraft, de sprankelende hu- „mor, de fijne geest van dezen strijder „Gods, hem in onze gedachten voorstel- „len als een veel jonger iemand. Tachtig

wilde beweging. Doch hij hoorde niet. Daar was weer getrappel van paardehoeven. Daar ging een rijtuig, ja, een hofrijtuig, maar de Koningin zat er niet in, alleen een paar dames.

Maar daar achter — o, zijn hart stond bijna stil — was ze dat niet? — Ja, ze was het. — En naast haar het kleine prinsesje; en tegenover haar de prins. Twee palfreniers achter op.

Met beide z'n bevende handen nam hij zijn kalotje af, trachtte z'n stijven rug te buigen. — En de Koningin — ze glimlachte en boog voor hem.

Diep ontroerd bleef hij staan. Ze wàs het. En ze boog voor hem alleen.

Met tranen in de oogen keek hij het rijtuig na. Zóólang tot hij niets meer zag dan een zwarte stip. Het kalotje hield hij nog steeds in de hand en door z'n dunne, grijze haren streefde de wind.

Toen, met een diepe zucht, keerde hij zich om.

„k Heb ze gezien, ze was het! En ze boog voor mij alleen!” riep hij zijn oudje al tegen. Dat was hem 't grootste wonder, dat de Koningin voor hem, ouden eenvoudigen man, een buiging had gemaakt.

En opgewonden begon hij te vertellen. Van den prins en van het prinsesje. En dan kwam het weer: „En ze boog voor mij alleen!”

Maar wat was dat nu! Zijn vrouw zei niets terug! Nu pas werd hij opmerkzaam. Zag hij tranen in haar lichtlooze oogen?

Onmiddellijk was hij naast haar.

„Wat is er, moeder? Schrei je?”

„Ik zal mijn Koningin nooit kunnen zien, nooit”, en tranen drupten op haar japon. Zacht streefde hij haar blauw geaderde, dunne handen.

Dan zei hij: „Maar uw oogen zullen den Koning zien, den Koning in Zijn schoonheid. O, vrouwtje, wat zal dat een vreugde zijn, als we onzen hemelschen Koning mogen aanschouwen in Zijn heerlijkheid. Ik was nu al zoo blij, dat ik onze aardsche vorstin mocht zien, maar hoe zal het dan wel zijn.”

Een glans van vreugde kwam op het blinde gezicht.

„Ja”, zei ze, „Hij zal de oogen der blinden openen en wij zullen onzen Koning zien van aangezicht tot aangezicht.”

G. v. T.

„jaren! Ik denk aan den Psalm van „Mozes, den man Gods „aangaande de „dagen onzer jaren, daarin zijn zeven- „tig jaren, of, zoo wij zeer sterk zijn „tachtig jaren, en het uitnemendste van „die is moeite en verdriet.”

„Als wij zeer sterk zijn tachtig jaren. „Onze Gunning is dus sterk. Ja, sterk in „zijn God, in zijn overtuiging, een krach- „tige figuur, een persoonlijkheid dat is „hij zeker geweest; dat heeft het leven „van hem gemaakt. Want ook in zijn uit- „nemendste jaren, toen zijn pen en geest „hem zijn vruchtbaarste levenswerken „deed voortbrengen, werden hem strijd „en moeite en verdriet niet gespaard. „Het maakte hem echter niet bitter, eer „grooter! Het bracht hem dicht bij „Zijn Heiland, maakte hem nog ruimer „van hart.

„Daarom kon hij onzen Stichter en „het Leger waardeeren en liefhebben. „Wij kunnen zijn ruim, liefhebbend hart „in deze zoo enghartige wereld zoo „noode missen!”

Doch nu is Gods tijd voor dezen strijder gekomen. Het is een veilige gedachte hem „Thuis” te weten. Een van zijn geliefkoosde wenschen, die hij menigmaal uitte was, dat bij zijn begrafenissen een Leger des Heils-muziekkorps zou spelen en het zangkoor zingen. Of deze wensch vervuld is geworden? Wij weten het niet, doch hiervan zijn wij zeker, dat hij nu in de rij der verlostten het lied „van Mozes en het Lam” zingt en zijn Koning ziet van aangezicht tot aangezicht.

Moge God mevrouw Gunning ondersteunen, die tot in zoo hoogen ouderdom aan zijn zijde mocht staan!

Weet ge wanneer.

Weet ge wanneer ge het meest ziet? Als ge de oogen sluit.

Weet ge wanneer ge het sterkst zijt? Als ge de handen vouwt.

Weet ge wanneer ge het best vooruit komt? Als ge Uw knieën buigt.

Weet ge wanneer ge het veiligst bezit? Als ge alles weet over te geven.

Weet ge wat Uw beste verdediging is? Als ge U niet bewapent.

Weet ge wanneer ge de grootste blijdschap ontvangt? Als ge tranen stort van berouw.

Weet ge wanneer ge den goeden weg gaat? Als ge U door God laat leiden.

UITREIKING

ONDERSCHIEDINGSTEEKEN VOOR
25-JARIGEN TROUWEN DIENST
door Kolonel Beekhuis.

Op Zondag 7 Juli werd door den Territoriaal Kommandant, Kolonel A. C. Beekhuis, het onderscheidingsteeken voor 25-jarigen trouwen dienst als officier van het Leger des Heils uitgereikt aan mevrouw Majoor Wikdal; hiertoe was een bijzondere bijeenkomst belegd in de zaal van het korps Semarang I. Mede tegenwoordig waren de D. O. van Midden-Java, Brigadier Loois, en de M. S., Majoor Ramaker.

Na samenzang en gebed memoreerde de Kolonel de roeping van mevrouw Wikdal, eerst tot bekeering, daarna tot het soldaatschap, later tot het officierschap en nog weer later tot het zendelingschap in N.I. Na aan mevrouw Wikdal dank te hebben gebracht voor betoonde toewijding en voor den verrichten arbeid voor God in het Leger, werd haar de medaille voor 25-jarigen dienst opgespeld.

In haar getuigenis bracht mevrouw Wikdal alle eer aan God, Die niet alleen haar oproepen had, maar ook door al de ervaringen van haar leven, haar bewaarde en leidde tot op dien dag.

De Kolonel sprak hierna de aanwezigen toe naar aanleiding van het getuigenis van Paulus: „Ik ben dat hemelsche gezicht niet ongehoorzaam geweest”. Aan het einde der samenkomst vernieuwden enkele makers hun toewijding.

Des avonds had in Boegangan een bijzondere samenkomst plaats, waarin de verpleegden de jubilarisse deden gevoelen hoezeer zij zich met haar verheugden.

GELOOF — MACHT

Vanaf het begin der wereldgeschiedenis is er een voortdurende wedijver geweest tusschen geloof en macht. De strijd tusschen David en Goliath is hiervan een treffende illustratie.

Goliaths macht lag in zijn spieren en gestalte, beschermd door zijn zwaard, schild en speer. Davids macht lag in zijn eenvoudige geloof in God.

Het geloof moet heel dikwijls alleen staan, terwijl macht vele volgers heeft. Goliath had blijkbaar het geheele leger der Filistijnen op zijn hand. Toen David echter den strijd aanving, vond hij slechts weinig sympathie onder de Israëlieten. (Natuurlijk had hij genoeg bewonderaars, toen hij de overwinning behaald had). Koning Saul had weinig vertrouwen in de overwinning van David; zijn broeders stonden bijna aan de zijde van Goliath! God en de herdersknaap stonden alleen!

Davids geloof maakte gebruik van alle machten, die binnen zijn bereik lagen: een slinger en enkele steenen, ofschoon slechts één steen gebruikt werd. David liet niet toe, dat zijn macht zijn geloof beheerschte, integendeel zijn geloof beheerschte zijn macht.

Goliath daarentegen trachtte geloof in zijn overwinning te wekken door den indruk van zijn geweldige gestalte, zijn onkwetsbare wapenrusting. Als men hem aanzag, waande men de overwinning reeds zeker. De oorzaak van Davids overwinning kon niet gezien worden, omdat die verborgen lag in zijn hart. *Het was de houding van zijn ziel tegenover God, die hem de overwinning deed behalen.*

Geloof blijft altijd hetzelfde — macht is veranderlijk. De macht, welke David te bekampen had — de beer, de leeuw en later Goliath, was verschillend, doch zijn geloof bleef immer hetzelfde eenvoudige vertrouwen op zijn God.

De vraag doet zich voor: Behaalt macht soms niet de overwinning op het geloof? Ja, soms wel, doch de overwinning is dan slechts een tijdelijke. De steen, die den dood van Stefanus veroorzaakte, was mede oorzaak tot de bekeering van Paulus.

God liet toe, dat de machten der duisternis Jezus aan het kruis nagelden, doch door Zijn opstanding werd een grotere overwinning bereikt: onze verlossing werd er door verzekerd. „Dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ONS GELOOF.”

VIJF EN TWINTIG JAREN HEILS- OFFICIER.

Mevrouw Majoor
M. G. Wikdal-
Ohrstrand.

In Juli l.l. heeft mevrouw Majoor Wikdal het feit herdacht, dat zij 25 jaar geleden de Kweekschool verliet om als Kadet-Luitenant uit te gaan voor den dienst des Heeren in het Leger des Heils. Als beginnend officier was mevrouw Wikdal werkzaam in het slumwerk in haar vaderland Noorwegen en de ervaring in het maatschappelijk werk opgedaan, kwam haar ook in Ned.-Indië goed van pas, want ook hier was het in dezen tak van arbeid, dat zij de eerste jaren haar krachten en gaven besteedde. In verschillende kinderhuizen, o.a. te Medan en Djokja, en later door de verzorging der groote huishouding in de Soerabaja-Kliniek en het Ooglijders-Hospitaal, deed zij een gezegend werk voor den Heer.

Na haar huwelijk met destijds Ensign Wikdal, lag haar arbeidsveld langen tijd in Midden-Celebes, waar zij de ontberingen en moeilijkheden van de binnenlanden dapper meedroeg en waar de Majors met veel zegen voor de bevolking mochten arbeiden.

Momenteel is de kolonie voor zieke en behoeftige inheemschen te Boegangan het terrein van arbeid, waar een nuttig en goed werk gedaan wordt. Moge Gods zegen op mevrouw Wikdal rusten en haar nog vele jaren geschonken worden voor haar man en kinderen, zoowel als den arbeid in het koninkrijk Gods!

R.

NIER is de Christenstrijder met zijn zwaard en welk een zwaard! Teneinde het juiste gebruik van dit wapen goed te kennen, willen wij een blik slaan in het leven van enkelen, die wisten, hoe het te hanteeren.

Wij noemen dan in de eerste plaats Jezus Christus, Die het wist te gebruiken als geen ander. „En de verzoeker tot Hem gekomen zijnde, zeide: „Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg, dat deze steenen brood worden.” Onmiddellijk vat de hand van den Meester het heft van het zwaard, gereed voor den strijd: „Er staat geschreven de mensch zal bij brood alleen niet leven”. Dit was „het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods woord”.

Het strijdperk wordt nu verlegd, doch de strijd duurt voort, terwijl de duivel Jezus al de koninkrijken der wereld toont en zegt: „Al deze dingen zal ik U geven, indien Gij, nedervallende mij zult aanbidden”. En opnieuw vat de Heiland het zwaard en zegt: „Den Heer uwen God zult gij aanbidden en Hem alleen dienen”. „Het zwaard des Geestes — Gods woord”!

Wij keeren ons nu naar een van Jezus' discipelen, een zeer bekwaam krijgsman, die in gevecht is met een doodelijken vijand, een vijand zeer verschillend van die, welke wij reeds teekenden. „En de scharen ziende, hetgeen Paulus gedaan had” — hij had een kreupele doen loopen — „verhieven hunne stemmen en zeiden: „De goden zijn den menschen gelijk geworden en tot ons nedergekomen!” En zij noemden Barnabas Jupiter en Paulus Mercurius.”

Hoe handelde de apostel nu in tegenwoordigheid van zulk een groot gevaar, dat zich kleedde in het gewaad des lichts? Onmiddellijk trok hij het zwaard en bevocht zijn tegenstander met een woord uit den 146sten psalm. Het zwaard des Geestes — Gods woord!

Strijders als deze, die hun strijdperk maakten tot een terrein van overwinning, gade te slaan, maken iemand te meer verlangend datzelfde tweesnijdend zwaard te bezitten en te hanteeren, dit zwaard des Geestes.

Welnu dit machtige wapen is hetzelfde, dat Paulus den jongen discipelen te Efeze aanraadt aan te gorden tot elken prijs en het nooit thuis in de scheede te laten roesten. En waarlijk, indien er ergens behoefte was aan zulk een zwaard, dan was het in het wufte, materialistische Efeze. De vijanden der ziel waren in Efeze bijzonder actief. Elk oogenblik sprongen zij te voorschijn en het was noodzakelijk voortdurend waakzaam te zijn, gereed tot den aanval.

Valschheid, list, verraad, dubbeltzinnigheid en bedrog, leugen en huichelarij vierden hoogtij in de bloeiende stad van Efeze. Hoe dan kon de jonge Christen in zulk een omgeving staande blijven? Hij moest zijn zwaard in de hand gereed houden om deze vijanden onschadelijk te maken, alvorens zij met schijnbaar innemend geelaat, hem overmeesterden. De duivel vermomd als een engel des lichts, de duivel in aantrekkelijke gedaante! Hoe menigmaal hebben wij dit niet zelf ervaren! Een duivelsche verzoeking verborgen in een oogenschijnlijk onschuldige aanbidding. Een noodlottige verleiding, gekleed in een geliefde gewoonte. Bederf — doch vermomd in een halve waarheid. De vijand in het witte kleed der onschuld!

Onder deze omstandigheden was er slechts één hulpmiddel voor de discipelen te Efeze, evenals er maar een hulpmiddel is voor u en mij vandaag: het zwaard moet altijd gereed zijn om, in den naam van een heilig en onveranderlijk God deze valsche gedaante der zonde te ontmaskeren. Ja, Christen, trek uw zwaard, het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods woord.

Welke eigenschappen heeft dan dit zwaard? Wat is dit woord Gods, waarmee wij den vijand moeten verslaan?

Allereerst is het het woord der WAARHEID, Gods gedachten over den mensch en de dingen in deze we-

GEREED ZIJN!
EEN BOODSCHAP
VOOR
IEDER CHRISTEN
door
John Henry Jowett.

reld verklarend. Het is onze plicht bij het bestrijden van het kwaad uit te gaan van Gods gedachten ten opzichte van den te bestrijden vijand. B.v. wij moeten de gedachten Gods met betrekking tot het leven, tot de onze maken en dit Geesteszwaard gebruiken om alle slechte en onwaardige begrippen te verdelen.

Wij moeten bij het beoordeelen der zonde uitgaan van Gods gedachten daaromtrent en met dit zwaard ten strijde trekken tegen alle laksheid, toegeeflijkheid en verderfelijke begrippen betreffende „zonde” die in onze dagen zoo de overhand hebben gekregen.

Gods gedachten omtrent HEILIGHEID moeten het zwaard zijn, dat wij gebruiken om alle theorieën, die wellicht naar de letter prachtig lijken, doch die in de practijk krachteloos zijn, te bestrijden.

Dit brengt mij tot een andere eigenschap van dit zwaard des Geestes. Het woord Gods is niet alleen het woord van waarachtige waarheid, het is ook het woord, dat ons den wil en HET

GEESTELIJKE HERBEWAPENING

IV.

„Neemt het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods Woord.” Efeze 6 : 17.

HEILIG GEBOD van God bekend maakt. Het toont ons den persoonlijke plicht, geeft ons een gebod, dat uitgevoerd moet worden.

Wij vinden hiervan een treffende illustratie in de geschiedenis van Jona. „En het woord geschiedde tot Jona, zeggende: Maak u op, ga naar de groote stad Ninevé en predik tegen haar”. Het woord Gods kwam tot Jona als een gebod, het was heel duidelijk: „Ga naar NINEVÉ”. Doch er kwam ook een ander woord tot Jona, een zacht, verleidelijk woord: „Ga naar Tarsis”. Hier vinden wij een bekenden vijand van onze ziel, en de eenige manier om hem te verslaan is tegen hem het machtige woord te gebruiken: **God heeft gezegd**. Het woord plicht is een woord Gods en elke verzoeking het gemakkelijk te nemen en uit Gods weg te gaan, moet met het zwaard des Geestes bestreden worden.

Nog een andere eigenschap heeft dit zwaard. Het woord Gods is een woord van heilige, nooit verbroken **BELOFTEN**. Bedenk eens welk een troost en

steun er lag in de beloften Gods voor deze jonge Christenen in Efeze. Wij kunnen ons zeer goed voorstellen, zonder te overdrijven, dat de oudere Christenen hun den raad gaven te doen, wat de apostel Paulus hun zeide. Wellicht hebben ze gezegd: „Als ge naar uw werk gaat, temidden van de koude, sarcastische wereld en de omstandigheden u eenzaam doen gevoelen, trekt dan het zwaard der beloften Gods: „Ik zal u niet begeven en Ik zal u niet verlaten!” En als de vijand u uitdaagt en u zegt, dat ge ongeletterd, zwak, onaanzienlijk zijt, niets presteert, trekt dan het zwaard der belofte: „Niemand zal ze uit Mijne hand rukken.”

Laat ons dat woord Gods, saamgevat in den bijbel bestudeeren, het vast in onze ziel griffen, zoodat wij het immer gereed hebben, als onze ziel belaagd wordt. Laat ons ook luisteren naar de stem Gods, Die regelrecht tot ons spreekt en ons den wil Gods bekend maakt, opdat wij paraat zijn om elke verzoeking af te slaan met het zwaard des Geestes.

De krijgsknecht zonder wapen verkeert in een droeven toestand, als de vijand hem overvalt. De Christen zonder zijn wapenrusting zal niet kunnen overwinnen, daarom „doet aan de geheele wapenrusting Gods, opdat gij kunt wederstaan in den boozen dag en alles verricht hebbende, staande blijven.”

(Lees het artikel op pagina 5!)

TEN TIJDE DES AVONDS

GEDACHTEN VAN EEN OUD MAN.

Mijn ziel bidt gedurig: „Nader mijn God tot U U naderbij!”

Ik zit aan het venster, dennengeur vervult mijn kamer. Goudgele chrysanthen lichten als kleine zonnen in mijn kamer op dezen herfstdag. Waarom zou mijn hart bevreesd zijn? De Heer is nabij en waar al het zichtbare spreekt van smart en vertwijfeling, spreekt Hij, de Onzichtbare, van vrede, rust, ontspanning en stille-zijn. Het zichtbare ontnemt ons, wat ons eigendom is, de Onzichtbare geeft ons van Zijn schatten. Nood en lijden trekken over de aarde toch wordt Gods stem in dit alles vernomen.

Er komen nevelen opzetten, ze trekken langs mijn venster en mijn hart bidt: „Schoon op mijn pelgrimspad de zon verdwijnt ... U nader, naderbij!” En al mijn smeeken wordt verhoord door het Goddelijk antwoord: „Uw Koning komt!” Door alle smart in deze wereld komt Hij met rust. Door allen onvrede in de wereld komt Hij met vrede. Zorg moet voor Zijn aangezicht heenvlieden. Meer dan anders nog zijn daar voor tijden van nood Gods beloften en Hij heeft nog nooit Zijn beloften verbroken. Vertrouwend waren mij immer deze beloften, heerlijker dan ik mij ooit gedacht had. Mijn ziel looft den Heer!

Hoe dichter ge bij Hem schuilt, hoe veiliger gij deze schuilplaats zult vinden. In dezen tijd wordt al het kleine groot en al het groote klein. Tijd en eeuwigheid schijnen ineen te vloeien. Wat ook mijn toekomst zij, U nader, naderbij!

De zon is aan het ondergaan, de schemering begint te dalen. Ik dwaal door mijn tuin en zet mij eindelijk neer op een verborgen bank. Mijn oogen trachten door de herfstbladeren heen in de verte te schouwen, zij zoeken de eeuwigheid, dat, wat achter de dingen ligt, ginds in de onmetelijke verte, waar het is alsof hemel en aarde samenkomen. Klokkens luiden den Zondag in. Mijn ziel verheft zich op deze klanken ten hemel en bereidt zich voor Gods dag. De wereld om mijn heen wordt mij tot een tempel en mijn ziel is de gemeente, die in aanbidding neerzit. „Hoe liefelijk zijn Uwe woningen, o Heere der heirscharen!” De stilte om mij heen is de prediking en mijn ziel neigt zich en zegt: Kom, Heer Jezus! Deze bede leeft in mijn hart en is mij op den levensweg menigmaal tot hulp en steun geweest Er ligt iets wonderontroerends in deze sprekende stilte, het is als een opvaren met arends vleugelen.

Ergens in den omtrek klinkt orgelspel. De avond-Godsdienst oefening begint. Mijn ziel zingt mee — God spreekt. Dan is het donker, de nacht komt en ik begeef mij ter ruste.

Dan, als de morgen daagt
Wekt mij Uw mond;
Uw vriend'lijk aangezicht
Vreugde verkondt!
Ja, iedere nacht brengt mij
U nader, naderbij!
Nader, mijn God, bij U,
U naderbij!

BLOED EN TRANEN — EN MEDICIJN!

DEZER dagen in oude papieren snuffelende, vond ik een oproep van Generaal Bramwell Booth, welke hij aan het eind van 1917 richtte tot alle heilssoldaten over geheel de wereld. Het volgende is de inhoud van dezen oproep:

„Dit is een tijd van weedom, bloed, haat en strijd. De geheele wereld wordt geschokt door zielsangst. Wij zien het „en treuren. Is dit niet het oogenblik „om opnieuw de banier van Jezus, Die „de Heiland van alle volkeren is, en de „banier van het Leger des Heils te verheffen? Ik roep u op om opnieuw uw „leven en al uw krachten aan deze groote „zaak toe te wijden. Ik draag u op, den „standaard hoog te houden in uw huis, „onder uw mede-werklieden, onder de „ongeloovigen, onder de kinderen. Laat „het bekend zijn, dat gij een strijder van „het Kruis zijt. Wees vastbesloten, wat „het ook moge kosten, de opstandings- „kracht te verkondigen van een volledige „en onmiddellijke verlossing, welke de „Zoon van den levenden God bereid is „te schenken.”

Toen waren die woorden actueel, nu zijn ze het wellicht in nog grootere mate.

Het leed is groot, ondraaglijk groot. Er is veel lichamelijk lijden maar misschien nog veel meer geestelijke smart. Verminkte lichamen, gebroken harten, verslagen geesten; sommigen dof, wanhopig, somber, in zichzelf gekeerd. Men durft zijn gedachten en wenschen niet uit te spreken, men is als in een ban, men is zichzelf niet!

Maar zoo groot als de smart en de ellende is, zoo groot en nog grooter, lieve vrienden, is de **hulp!**

In Christus is hulp voor allen! Hij is de groote Heelmeester, Die de gebrokenen van harte geneest en de verslagenen van geest als vernieuwt met troost en hoop.

Gij zegt: „Het is alles leugen en valsheid in de wereld!” Weet, vrienden, dat Hij, Jezus van Nazareth, de **Waarheid** is en in Hem wordt gij nooit teleurgesteld.

Wij noemen ons naar Zijn naam en vele voorrechten zijn ons deel, omdat wij opgevoed zijn in een land, waar het zuurdeeg van het Christendom ook den Staat heeft doortrokken, maar helaas, slechts weinigen kennen den Heiland voor eigen hart en leven. Wilt gij Hem niet zoeken? Hij leeft en wil Zich aan u openbaren in het lezen van Zijn Woord, den bijbel, in het gebed, onder de prediking van het Evangelie. Komt, zoekt Hem met geheel uw hart en zekerlijk zult gij Hem vinden!

„Hij balsemt de wonden!
En heelt alle smart!”

A.C.B.

EVACUATIE

REDT DE KINDEREN!

WAAROM wordt zoo speciaal aangedrongen op de redding der kinderen in de door oorlog geteisterde en bedreigde landen? Met haastigen spoed worden booten ingericht om honderden kinderen weg te voeren naar veiliger haven. Duizenden en nogmaals duizenden kinderen zijn reeds uit de groote stad Londen geëvacueerd naar vreedzamer oorden. Eerst de kinderen gered!

Het kind is de hoop der toekomst.

Waarom huivert men om zijn kinderen over te geven aan een opvoeding die tegen alle Christelijke indruischt, ook al mogen zij misschien voedsel en kleeding ontvangen? Omdat, zooals het kind nu leert, het in de toekomst zal denken en doen. Jong gewend, oud gedaan. Wij willen niet, dat onze kinderen terugkeeren tot paganisme.

De oorlog heeft wel het gevaar hiervan, zéér gevoelig doen blijken. De oogen van de ouders zijn nu eensklaps geopend, op ruwe wijze geopend. En toch moeten wij opmerken, dat er nog heel, heel velen niet den vollen omvang van het gevaar onderkennen. Men denkt nog te veel aan het fysieke gevaar. Ja, weliswaar wordt ook zeer veel gesproken en geschreven over het gevaar dat onze Westersche beschaving bedreigt!

In hoe ontzettend veel gevallen zijn de ouders echter zelf al lang op weg om paganisten te worden, ja, zij, die in z.g. Christelijke landen wonen. Zij hebben hun kinderen afzijdig gehouden — z.g. neutraal — van allen invloed, die het tot het geloof in Christus zou brengen. Zij hebben eerder toegegeven aan de zijde van de wereld en haar geest van ongelof en zijn de oorzaak, dat er zooveel kinderen zijn, die Christus niet kennen, en zelfs ook niet het minste Godsbegrip hebben. Arme kinderen! Arme ouders! Zonder God in een wereld van chaotische wanorde, en hopeloze beroering. Zelf niet in staat om te bidden, of daartoe geen lust bezittende, hebben zij hun kinderen, dien

zij overigens met gulle harten en milde handen alles maar hebben toebedeeld, wat ze meenden, dat hun toekwam, dit groote voorrecht onthouden: vriendschap met Jezus.

Zelfs nu zijn er velen, die, met de oogen open, blind zijn gebleven. Angstig waart hun blik naar een veilige schuilplaats voor de kinderen. Op menselijke hulp is hun hoop gesteld. Op menschen of natiën valt immers niet meer te rekenen! Hebben zij het dan nóg niet geleerd? Begrijpen zij de tale Gods nóg niet? Op Zijn waarschuwend stem van vroeger hebben zij geen acht geslagen, ook Zijn dreigende stem verstaan zij niet. O, waarom dan niet? Waarom staan hun kinderen, ondanks alle menselijke veiligheidsmaatregelen, nóg aan een zeer groot gevaar bloot?

Omdat mensch noch plaats ter wereld werkelijke veiligheid biedt. Hopeeloos? Zeker. Althans voor wie Christus niet tot zijn Toevlucht en Heiland heeft.

Bijgaande plaat teekent den toestand juist, namelijk, dat Jezus Christus het kind onder Zijn bescherming neemt.

Maar hoe kan een kind den diepen zin van Christus begrijpen? Een volwassene is niet eens in staat om met zijn rijpere verstand Hem ten volle te begrijpen. En toch, heeft niet Jezus Zelf gezegd: „Laat de kinderen tot Mij komen, want hunner is het koninkrijk der hemelen!” Een kind, in de eenvoudigheid van zijn geloof, begrijpt Christus vaak héél goed. Wanneer de grond van het kinderhartje bereid is, dan kan het duidelijke inzicht van een kind in de geestelijke dingen ons grooten menigmaal een les leeren. Laatst luisterde een moeder het gesprek af van haar kleine meisje, dat aan den grooteren broer vroeg: „Ben jij bekeerd?” „Ja”, was het antwoord. „O, gelukkig maar, want dat is zoo noodig.” Vindt ge dit te wijs voor een kind? Weet ge wat Jezus ervan zei? „Zoo gij niet wordt gelijk de kinderkens, ge zult het ko-

door Adjudante

M. M. BROUWER.

ninkrijk Gods niet binnegaan.” Zulke „wijsheid” wordt niet door menschen ingegeven, doch komt rechtstreeks van God Zelf. En zult ge het aandurven om Zijn werk in het kinderhart tegen te gaan?

Wanneer moeten we beginnen om de kinderen in contact te brengen met Jezus? Als ze oud genoeg zijn voor de school, of de Zondagsschool? Neen, eerder. Direct als ze geboren zijn.

Ik zal nooit de gewaarwording vergeten, toen mijn oogen vielen op enkele regels van een ouden brief, door mijn vader aan mijn moeder geschreven, waaruit bleek, dat zij voor mij en mijn toekomst hadden gebeden, nog vóórdat ik geboren was.

Uit eigen ervaring weet ik, dat een kind daadwerkelijk contact kan hebben met Christus, op zéér jeugdigen leeftijd. Des te duidelijker weet ik het, omdat er later ook jaren zijn geweest, dat het contact verflauwde, waarna een groote beproeving van mijn geloof volgde, dat echter eindigde in volle zekerheid, het oude geloof niet alleen terug te hebben gekregen, doch verdiept en krachtiger.

Weet gij, lezer(es), nog het gebedje, dat uw moeder u leerde, hoe zij het u voorzei, en ge het regel na regel naprevelde?

Hebt gij het uw kind al geleerd?

Onze Legermoeder, Catherine Booth, de vrouw van onzen Stichter, werd eens door een dame gevraagd: „Hoe is u er toch in geslaagd, om uw kinderen zoo vroeg bekeerd te krijgen?” „O”, antwoordde zij, „ik ben den duivel vóór geweest.”

Hierin ligt het geheim van veiligheid. Vóórdat de kwade dag komt, voordat het kwade zaad gestrooid wordt, de kinderen evacueeren.

Doch niet alleen evacueeren. Ze moeten zelf ook leeren om stand te houden. En wees er maar van verzekerd, dat kinderen ook heel goed trouw en standvastig kunnen zijn. Het is niet de eerste maal in de geschiedenis, dat jongens en meisjes uit eigen land weggevoerd, omgeven door heidensche invloeden, de waarheid hiervan hebben bewezen.

In de Egyptische geschiedenis komt de aanbidding van beesten voor, doch Jozef, die op verraderlijke wijze uit zijn vaderlijk tehuis ontvoerd was, bleef trouw aan den Eenigen en Eeuwigen God, midden in zijn taak als onderkoning aan het hof van Faraö.

In het oude Babyloë vinden wij bezijden de overdadige tafels der studenten van de hogeschool van Nebukadnezar, een tafel apart gedekt voor vier Hebreeuwsche knapen — ballingen uit het onderdrukte nabuurland, — die de cultuur van dit heidensche

land moesten leeren, doch die weigerden zich in te laten met de onzuivere heidensche zeden.

In deze eeuw zijn boeken en folianten vol geschreven over paedagogie, over methodes en voorschriften, hoè met de kinderen om te gaan. Zeer veel is uiterst noodig en spreekt van fijn gevoel en edel streven.

Maar het allernoodzakelijkste en de eenige weg tot eeuwig heil en welzijn van de jeugd is: ze te brengen bij Jezus.

Breng ze daar in uw stille, persoonlijke gebed. Breng ze daar door er zelf heen te gaan. Breng ze daar door uw handel en wandel. Wandel zelf met Jezus, en vertel hun iets van hetgeen die vriendschap voor u heeft gedaan. En komt ge tekort in wijsheid en tact, moogt ge dat tekort aanvullen bij Hem, de Bron, van Wien en tot Wien alles is. Jezus zal u gaarne de noodige voorlichting geven, om tot het hart, het diepste wezen van uw kind te spreken, en het te voeren tot Hem, Die de Vriend en Leidsman der jeugd is.

Vader, zorg voor de evacuatie van uw kinderen, zie er zelf op toe, en rust niet voor ge met zekerheid weet, dat ze geborgen zijn. Moeder, houd uw kind met een gordijn van gebed omringd zoodat de vijandelijke aanslagen afgeveerd mogen worden. Het pantser van uw geloof voor hen is in staat om alle bommen van zonde en de kwade gasen van slechte invloeden af te houden van uw kostbare kinderen.

O, mochten alle ouders, waar het mogelijk is, alsnog den duivel vóór zijn, en waar dit niet meer mogelijk is, het beslag dat deze aartsvijand van God en al wat goed is, reeds op de kinderen had gelegd, hem weer betwisten met man en macht. Nóg is er tijd. Haast u! Evacueert de jeugd!

* * *

Een ernstig gemeente vraag van ouders, opwellend uit een oprecht bezorgd gemoed, vindt zonder twijfel weerklank op de gevoelige plaat van het hart van het kind.

ZE MERKTE NIET OP.

Een moeder had haar jongen gezegd, dat hij buiten mocht spelen, maar niet de laan uit, om met een anderen jongen mee te gaan, die hem dan daar opwachtte, en hem dikwijls tot allerlei verkeerde dingen overhaalde.

Op zekeren dag zag de moeder, hoe haar jongen telkens weer van neen schudde tegen het vriendje, dat hem uit al zijn macht wenkte, maar ten slotte was de verzoeking hem te sterk.

Toen hij na een paar uur thuis kwam, waren zijn kleeren door het stof van de straat bevuild. De moeder greep hem ruw aan, en schudde hem door elkaar, zeggende: „Zie je wel, ik wist wel, dat je toch gaan zou! Ik zag alles van uit het raam”.

En het kind antwoordde: „O, moeder, zag u dan niet, hoe ik niet wou, en probeerde hier te blijven, en waarom kwam u me dan niet helpen?”

Wat zou het voor de moeder gemakkelijk geweest zijn haar jongen te helpen, doch ze miste haar kans.

DRIE
KLEUTERS
UIT HET
INHEEMSCH
KINDERHUIS
TE MEDAN.

HEEFT U VANDAAG UW BIJBEL GELEZEN ?

door Kolonel
A. C. BEEKHUIS.

ER wordt veel gelezen! De nieuwsbladen hebben tegenwoordig zeer bijzondere belangstelling. Wij willen de laatste berichten omtrent de oorlogvoering en al wat daarmee verband houdt, natuurlijk zoo spoedig mogelijk weten. Boeken als „Hitlers eigen woorden” en verhalen over andere leidende personen van de totalitaire staten en andere oorlogvoerende of reeds overwonnen landen, worden met graagte gelezen. Godsdienstige lectuur welke ons bepaalt bij het naderend eind van deze bedeeeling of zinspeelt op voorspellingen omtrent het duizendjarig rijk, enz. heeft ook veler belangstelling en vindt koopers en lezers. Maar hoe is het met uw Bijbel!

Heeft u, mijn waarde lezer(es) vandaag uw Bijbel, het Woord Gods, gelezen voor uw eigen stichting en voorlichting? Hebt gij eenigen tijd genomen om te mediteeren over die gedachten, welke door het Woord tot u zijn gekomen?

Openbaring van den almachtigen Vader, Die een God van liefde is. Door Christus maar dan ook alleen door Hem leeren wij den Vader kennen en die kennis is zaligheid.

Wij lezen en spreken tegenwoordig over geestelijke vergiftiging, vooral van de jeugd, door het lezen van verkeerde, haatdragende, leugenachtige lectuur en inderdaad is dit een zeer ernstig verschijnsel, vooral in sommige landen. Zet daar tegenover als medicijn en gezond geestelijk voedsel het Woord des Heeren, hetwelk den eenvoudigen levenswijsheid geeft en voor den kenner zoeter is dan honig.

Dat woord leert ons zien, wat de juiste verhouding moet zijn van den mensch tegenover God, tegenover zijn regeering, tegenover zijn medemens, tegenover zijn gezin en ten opzichte van zichzelf.

O, leest uw Bijbel! Wijlen president Jefferson van Amerika heeft gezegd: „De Bijbel maakt de beste menschen!”

lijk geslacht. En welk een troost komt er tot ons door dit Boek! Het is een onuitputtelijke bron van bemoediging. Luister maar eens:

„Benauwdheid en angst hadden mij getroffen, doch Uwe geboden zijn mijne vermakingen.” Ps. 119:144.

„Gij, Heere, hebt mijn ziel gered van den dood, mijn oogen van tranen, mijn voet van aanstoot.” Ps. 116:8.

Nog een ander:

„Uit de benauwdheid heb ik den Heere aangeropen, de Heer heeft mij verhoord, stellende mij in de ruimte.” Ps. 118:5.

Is de ervaring van de heiligen van weleer niet een groote bemoediging voor ons allen in dezen tijd van angst en onrust? Hun ervaring kon de onze zijn!

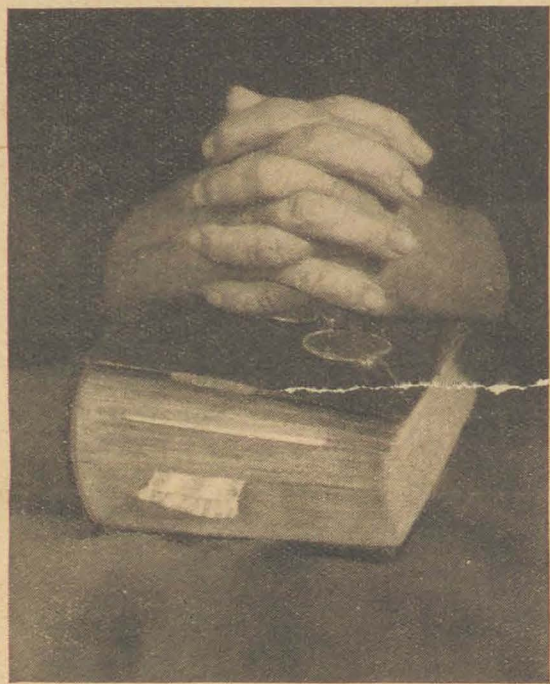
Gaarne ging ik voort nog meer te citeeren uit dit heerlijk woord, maar dan wordt mijn artikel te lang en dat

De almachtige God, Die in Jezus Christus onze Vader is, de groote Bouwmeester van het eeuwig rijk van Gerechtigheid en Vrede, heeft Zijn plannen voor een gelukkig, nuttig, eeuwig leven, bekend gemaakt in Zijn Woord. — Daarin vindt gij den grondslag voor het ware leven, voor dat rijk, waar geen traan meer wordt geschreid en geen ziekte of dood meer heerschen, omdat de zonde daar niet meer zijn zal.

Laat ons allen medearbeiders zijn aan dat onvergankelijk Koninkrijk!

HEEFT U VANDAAG UW BIJBEL GELEZEN ?

MOEDERS BIJBEL.

'K HEB een bijbel tehuis, waar 'k met heel
(mijn hart aan hecht,
Ik kreeg hem van moeder jaren her,
Toen 'k vaarwel zei aan huis en aan allen, mij zoo lief,
En nog jong, vertrok naar landen, vreemd en ver.
Beelden uit het ver verleden, schoone dagen, lang
(gevlou,

In het ouderhuis en vaderland ver af,
Ja, ik denk aan dat alles, als ik blader in dat Boek,
In dien bijbel, dien moeder mij eens gaf.

Blijde en droeve dagen, uren ook van rouw,
Wiss'len op deez' aard steeds af,
Maar ik vond voor mijn harte steeds troost en licht
(en vreugd,
In dien bijbel, dien moeder mij eens gaf.

't Is reeds jaren geleên, sinds de Heer haar huiswaarts
(nam

Naar 't land, waar geen scheiden is of rouw;
Al dien tijd vond 'k mijn troost in dat boek, mij nu
(zoo lief,

En ik vond den Heer aan Zijn beloften trouw.
Ja, te midden van de stormen op de groote levenszee,
Kwam verzoeking en benauwdheid op mij af,
Maar 'k vond kracht in de bladen van dat dierbaar,
(dierbaar boek,
Van dien bijbel, dien moeder mij eens gaf.

Breekt de morgen eens aan van dien grooten, eeuw'-
Als 't leven op aarde is voorbij, (gen dag,
En der Eng'len bazuin zal vermelden overal,
Dat de Heer Zijn volk vergadert aan Zijn zij,
O, dan weet ik, dat voor mij ook daar een woning is
(bereid

Door den Levensvorst, Verwinnaar van het graf;
'k Zie dan Jezus, mijn Heiland, mijn Verlosser, Dien
(ik vond
Door den bijbel, dien moeder mij eens gaf.

Jonge menschen, die onze middelbare en hogescholen bezoeken, moeten om zoo te zeggen „stapels” boeken doorwerken, want zij moeten zich klaar maken voor dit tijdelijke leven, hetwelk weltoegeruste menschen vraagt, want de strijd is groot. Maar hebt gij het Boek der boeken gelezen en is het voor u dagelijksche kost?

Ziet vrienden, voor ons zuiver denken en recht oordeel; voor onze kennis omtrent God en de onzienlijke dingen, zoowel als voor ware zelfkennis, hebben wij Gods Woord, den Bijbel nodig.

Welk een grootsch, heerlijk, wonderbaar boek is het! Het doet ons Gods leidingen met de menschen kennen. Leest b.v. hoe Hij handelde met Adam, Kaïn, Henoch en Noach. Gij ziet dan zoowel Gods gerechtigheid als genade geopenbaard.

Overdenk eens de wijze, waarop de Allerhoogste Abraham riep om zijn stad, land en familie te verlaten en den onbekenden weg met God te gaan. En tracht eens te begrijpen, hoe wonderheerlijk het karakter Gods uitkomt in de wetten van Mozes, die met Jehova mocht spreken, zooals een vriend met zijn vriend spreekt.

Wilt gij inderdaad Gods bedoelingen met den mensch goed leeren kennen? Bestudeer dan de boodschappen, welke Hij door Zijn gezanten, de profeten en apostelen, liet brengen aan de menscheid van ouds en als gij het doet, zult gij de betekenis van het woord verstaan, dat zegt: „Och, dat gij naar Mijne geboden geluisterd hadt! zoo zou uw vrede geweest zijn als eene rivier en uwe gerechtigheid als de golven der zee”.

Het allerbelangrijkste is echter, dat de bijbel ons Jezus Christus, den Zone Gods, doet kennen. Hij is de Hoogste

Het recht wordt vertrapt, geweld zegeviert oogenschijnlijk, het leed vermeerdert dag aan dag. Wilt gij een juist, dat is een zuiver inzicht hebben omtrent deze dingen en vooral, wilt gij weten, hoe het inderdaad moet zijn? Leest dan uw Bijbel! Hij is het zuivere richtsnoer voor ieder menschenleven, voor de maatschappij, ook voor de regeering, ja, voor gansch het mensche-

mag niet. Maar, lieve vrienden, weet wel, dat gij uzelf veel te kort doet, uw inzicht zoowel als uw uitzicht belemmert en bedenkt, dat gij niet op de juiste wijze mede kunt werken aan den opbouw van de menscheid, noch werkelijk eigen en anderer geluk kunt bevorderen, wanneer gij niet Gods woord neemt als uw Gids door het leven.

Onderstaande foto geeft onzen lezers een kijkje op de etalagekast welke geplaatst is in den tuin voor het Hoofdkwartier aan de Javastraat. In deze verlichte uitstallingskast ligt Gods Woord in het Hollandsch zoowel als in het Maleisch, uitnodigend tot lezen. Menigmaal ziet men in de stilte van den avond iemand vol belangstelling de woorden des levens van bijbel en wandtekst in zich opnemen.

DE BIBLIOTHEEK VOOR EEN BOEK.

Alle talen, alle uitvoeringen.

In Londen bestaat een bibliotheek van negentienduizend deelen en toch bevat deze verzameling slechts één boek, n.l. den bijbel. De bibliotheek behoort aan het Bijbelgenootschap, een wijd vertakte organisatie, die zelfs agenten heeft in de uithoeken van Afrika. Deze bijbelcollectie is buitengewoon kostbaar, aangezien zij zeer zeldzame exemplaren bevat. Men vindt er bijbels in alle talen, in kostbare en goedkope banden, platenbijbels, meertalige bijbels, oude bijbels, nieuwe bijbels, groote bijbels- en kleine bijbels.

Het zal den bezoeker van deze verzameling weinig moeite kosten den bijbel in zijn eigen taal te vinden, want het Bijbelhuis heeft duizendnegen (1009) vertalingen, waarvan de laatste gedrukt werd in het begin van 1938. De lijst van talen, waarin de bijbel vertaald is, begint met „Aber-Miri” en eindigt met „Zoeloe”. Men vindt er aanduidingen als „Giryama” en „Giryama met Swahili” (Oostkust van Afrika). Er zijn speciale blindenbijbels in Braille-schrift in eenenveertig talen; elk volledig boek bestaat uit negenendertig deelen, die op elkaar gestapeld een een hoogte hebben van 1.50 meter.

Sommige bijbels zijn zoo kostbaar, dat zij 's avonds in een safe opgeborgen worden en één „nummer” is zelfs verzekerd voor drie-

De uitstallingskast
aan de
Javastraat.

kwart miljoen gulden. Dit zijn op papyrus geschreven fragmenten van het Nieuwe Testament, die in Egypte gevonden zijn. Zij zijn ongeveer vijftienhonderd jaar oud.

In 1808, toen het Bijbelgenootschap opgericht werd, bedroeg het aantal verspreide exemplaren 81.157, in het jaar Maart 1936 tot Maart 1937 was dit cijfer 11.343.948, waarvan door het Bijbelhuis alleen vijfhonderdvijftien ton verscheept werden! Niettegenstaande zg. best-sellers kan men dus veilig aannemen, dat de bijbel nog altijd verreweg het meest gelezen boek op aarde is.

Overgenomen.

Gods Woord houdt stand en kan nooit onderdrukt worden.

Gladstone heeft eens gezegd: „Als men mij vraagt, wat het geneesmiddel is voor de diepste smarten van het menscheid hart; wat den mensch in staat kan stellen onder beproeving en verdrukking manmoedig zijn weg te gaan, wil ik wijzen op datgene, wat in een welbekend lied wordt genoemd „de aloude tijding”. Dit is de tijding, gebracht in het oude, oude Boek; in het Boek der boeken, dat de grootste en beste gave is, die ooit aan de menscheid is geschonken... Ge kunt veel spreken over de vraagstukken van den dag, doch er is eigenlijk maar één vraagstuk: dat is het Evangelie. En dat Evangelie wordt ons gebracht in den bijbel. Mijn eenige hoop voor de wereld is: den menscheid geest in aanraking te brengen met de Goddelijke openbaring.”

HERDENKINGS- EN DANKDIENST TE BANDOENG

onder leiding van Kolonel Beekhuis

Vijf en zeventig jaren van
Leger des Heils-arbeid dank-
baar herdacht.

HOEWEL in verband met de tijdsomstandigheden het 75-jarig bestaan van ons Leger niet feestelijk werd gevierd in letterlijken zin, is toch over de geheele linie dit feit herdacht met „een feest voor de ziel”, een dankfeest voor al de weldaden Gods in deze afgelopen periode ontvangen.

Op 5 Juli des avonds om 7 uur had deze Dankdienst voor Bandoeng plaats in de Congreszaal, die keurig met vlaggen en palmen versierd was. Op het platform was een groote foto van den Stichter aangebracht, geflankeerd door de Legervlaggen en daaronder in verlichte, sprekende letters in den lichtbak: „Gered om te redden”. Dit onsterfelijke motto van William Booth was een boodschap op zichzelf voor allen, die er dien avond bij bepaald werden. De leiding van de bijeenkomst berustte bij den Terr. Kommandant, bijgestaan door mevrouw Kolonel Beekhuis, den Chef-Secretaris en mevrouw Ridsdel, Lt.-Kolonel en mevrouw Lebbink en de officieren in Bandoeng werkzaam.

„Gij, die den Heer bemint, vermeldt Zijn lof tezaam” zongen wij onder leiding van den Chef-Secretaris begeleid door de officiers-muziek. Liefde tot God, dank voor Zijn leiding, vertrouwen op Zijn hulp voor de toekomst vonden uitdrukking in dezen zang. Ook het voorgelzen Schriftgedeelte, Psalm 126, leidde de gedachten in dezelfde richting.

In zijn inleidend woord heette de Kolonel allereerst de vertegenwoordigers van Kerk, Zending en Evangelisatie hartelijk welkom en noemde dit blijk van belangstelling een mooie illustratie van de eenheid, welke er behoort te zijn in de gemeente van Christus. Met ootmoedigen, diepgevoelden dank aan God memoreerde de Kolonel, hoe de Heer geleid had gedurende deze 75 jaren en in William Booth den man verwekt had, dien Hij nodig had om den armen en gevallenen het Evangelie te prediken en „ruimte” te maken, waar eertijds de bekrompen begrip-

pen van dogma en vorm deze prediking belemmerden. De resultaten van deze 75 jaar zijn wel het meest sprekende bewijs van den zegen Gods op de levenskeuze van William Booth en zijn dappere vrouw geweest.

Na een danklied door de zangbrigade nam de Chef-Secretaris voor een tijd de leiding over en gaf allereerst het woord aan Ds. Goedhart, die de Protestantse kerk te Bandoeng vertegenwoordigde. Spreker legde vooral den nadruk op het feit, dat het koninkrijk Gods, hetwelk nog door velen verwacht wordt, reeds op deze aarde is naar het woord van Christus Zelf in Luk. 17:20-21. God heeft dit koninkrijk geopenbaard in Zijn volk en hun arbeid, ook in het Leger des Heils, dat nu 75 jaar in Zijn naam het Evangelie heeft uitgedragen in woord en daad. Het woord van den predikant was opwekkend en bemoedigend.

Zending-leeraar Woortman van de West-Java-Zending was de volgende spreker. Onmiddellijk vond deze den juisten toon, door William Booth te vergelijken met een „profeet Gods” die gewillig was geweest zichzelf geheel te laten „verteren” voor Gods zaak. Hij noemde dit „verteren” een van de dingen, waardoor het Leger des Heils „groot” geworden was voor God en menschen. Diep greep de gedachte door zending Woortman naar voren gebracht in de ziel, zij was een „eresaluut” aan onzen Stichter en zijn soldaten. Wat spreker verder zeide over het boven reeds genoemde motto van den Stichter toonde duidelijk aan, dat dit woord niet alleen voor de heilssoldaten, doch ook voor vele ware Christenen, die het gehoord en aanvaard hadden, tot eeuwigen zegen is geworden, waarvoor wij God danken.

Een zeer toepasselijk intermezzo in de rij van sprekers, was het zingen van het „Lied van den Stichter” onder leiding van Lt.-Kolonel Lebbink. Kolonel Beekhuis gaf

vooraf een korten uitleg van de geboorte van dit lied, waardoor het nog aan waarde won. Met geestdrift werd dit lied, dat in vele kringen burgerrecht heeft verkregen, gezongen.

Daarna was het Evangelist Van de Weg, die namens den Bond van Evangelisatie zijn gelukwenschen aan het Leger des Heils aanbod, verzekerende, dat hij zich, zooals in Rom. 12 geboden werd, van harte verblijdde met de blijden over Gods zegen op den arbeid. Verder bepaalde spreker zijn hoorders bij het levensgeheim van William Booth, n.l. het feit, dat deze bij het aanvaarden van zijn levenstaak besloten had, dat „God alles zou hebben wat er van William Booth was”. Als voorbeeld daarvan noemde hij de groote liefde voor zondaars en de absolute gehoorzaamheid aan Gods wegen en geboden. Ook vertelde zending Van de Weg nog even over zijn eerste en eenige ontmoeting met den Stichter op 16-jarigen leeftijd. De indruk toen ontvangen is immer gebleven.

Op sympathieke wijze bracht hij ook een woord van hulde aan Catherine Booth, de Legermoeder, en noemde vooral haar groote gaven als predikster van het Evangelie.

Evangelist Weenink van Loon der Pinksterkerk was nu in de gelegenheid de schare toe te spreken en meende het best het Leger des Heils zijn dank te betuigen en hulde te brengen door te getuigen, dat het indirect het middel in Gods hand was geweest tot zijn bekeering. Aan dit getuigenis knoopte hij zijn bekeeringsgeschiedenis vast, waaruit Gods opzoekende liefde heerlijk naar voren kwam.

Als laatste van de rij sprekers was daar drs. Van der Gugten, die als vertegenwoordiger van de Engelsche Kerk sprak en uiting gaf aan de waardeering voor den arbeid van het Leger zoowel op geestelijk als maatschappelijk gebied. Het was vooral de dienstvaardigheid zonder aanzien des persoons, die hem steeds getroffen hebben. Slechts die gedachte: „Kunnen wij helpen?” was de leidraad bij den veelomvattenden arbeid.

Met onafgebroken aandacht en sympathieke belangstelling had de groote schare naar al deze toespraken geluisterd. Er was een prettige sfeer en het was voor Kolonel Beekhuis dan ook niet moeilijk tot een ernstig slotwoord te komen.

Na het vele goede, dat gesproken was over wat God had willen doen door een aan Hem toegewijd leven en de daaruit voortgekomen organisatie, verzamelde de Kolonel als het ware al deze dingen om ze als dankoffer aan God terug te geven en in Zijn naam den beker der Verlossing op te nemen en uit te dragen voor hen, die dorstend waren naar het Water des Levens. Zijn dringende oproep tot meer toegewijd dienen en grootere liefde werd als het ware beantwoord, toen gezongen werd: „Voor eeuwig wil ik dienen, ik vraag geen roem of eer”. Het verlangen dit werkelijk te doen kwam zeker uit menig hart dien avond.

Ofschoon de tijd vèrgevorderd was, bleef men toch nog een half uurtje met groote aandacht de beelden volgen, welke nu op het doek gebracht worden, betreffende het begin en den groei van den Leger des Heils-arbeid, meestens beelden uit het leven van den Stichter. Daarop werd nog een slotlied gezongen, waarna mevrouw Kolonel Beekhuis dezen welgeslaagden avond met dankgebed sloot.

* * *

In verband met deze Herdenking werden van verschillende zijden gelukwenschen ontvangen en betuigingen van waardeering en sympathie voor onzen arbeid. Een tweetal laten wij hier volgen.

De burgemeester van Bandoeng zeide in een persoonlijk schrijven aan onzen leider o.m. „Gaarne maak ik van deze gelegenheid gebruik om uwe organisatie toe te wenschen, dat zij haar heilzaam werk onder Gods zegen met toenemend succes in deze gewesten mag blijven uitoefenen, waarbij ik de hoop uitspreek, dat de bestaande aangename samenwerking met het gemeentebestuur steeds bestendig moge blijven.”

Een telegram luidt als volgt:

„Hoofdbestuur Vaderlandsche Club zendt u zijn hartelijke gelukwenschen — gedenkt dankbaar grootsche werk gedurende afgelopen jaren onder dikwijls zeer moeilijke omstandigheden in belang van Nederlandsch-Indië en menschheid verricht. Moge Voorzienigheid uw arbeid verder zegenen.” Aan God alle eer!

C. B.

BEZOEK VAN DEN TERR. KOMMANDANT AAN DE NOORDKUST

Zoowel de Regent als de Resident van Pekalongan gaven blijk van hun belangstelling, toen de Terr. Kommandant in genoemde plaats een lezing hield over „De groei en ontwikkeling van den arbeid van het Leger des Heils”. Deze lezing werd gehouden in de sociëteit. Aangezien het 29 Juni was, werd allereerst de verjaardag van Z. K. H. Prins Bernhard herdacht en nadat door alle aanwezigen het „Wilhelmus” was gezongen, droeg de Kolonel de Koninklijke Familie in het gebed op aan God.

De Kolonel begon zijn lezing met een en ander te vertellen over het begin van den Legerarbeid in Engeland, waarna de nadruk gelegd werd op het feit, dat het werk zich geweldig uitbreidde gedurende de eerste twintig jaren, zoodat het spoedig in vele landen gevestigd was. Daarna sprak de Kolonel over het begin van den arbeid in Ned.-Indië, over de moeilijkheden van de pionier-officieren, hun Godsvertrouwen in donkere tijden, en hoe tenslotte God Zijn zegen op hun arbeid heeft geschonken, zoodat heden het Leger een eigen plaats heeft gekregen in de Indische samenleving. Sprekende over de toekomst, zeide de Kolonel, dat de God, Die in het verleden met de pioniers was, Die heden Zijn zegen schenkt op onzen arbeid, ook in de toekomst met ons zal zijn en het Leger zal doen groeien en bloeien tot eer van Zijn naam. Het was een interessante avond. De toespraak van den Kommandant werd op zeer vlotte wijze door Brigadier Loois in het Maleisch vertaald.

Zondag 30 Juni leidde de Kolonel een Heiligingssamenkomst in Tegál. Plaatselijke omstandigheden waren oorzaak, dat er geen groote schare aanwezig was, doch voor degenen, die er waren, was het een tijd van grooten zegen. Een der zusters uitte dit in haar gebed met de woorden, „dat zij rijker in geest naar huis ging”. (Zie pag. 7 kol. 4)

MAJOOR
EN MEVROUW
B. WELBOURN

Onze Legerfamilie is weer uitgebreid en het is ons een genoegen onzen makkers en Legervrienden hierbij de Majoors Welbourn voor te stellen, die vanuit Korea naar Ned.-Indië zijn overgeplaatst.

De Majoors komen beiden oorspronkelijk van Canada doch waren voor hun huwelijk reeds in Korea werkzaam, mevrouw Welbourn als secretaresse van den Terr. Leider en de Major in de binnenlanden onder de Koreaansche bevolking, waar hij echt pionierswerk verrichtte. Een eenvoudige hut was zijn woning, doch een gezegend werk is daar begonnen en uitgegroeid, totdat nu een 18-tal korpsen in dit district gevestigd zijn.

In den loop der jaren was de Major meestens werkzaam in het Veld als Korps- en Divisie-officier, terwijl ook hulp werd verleend bij vertaalwerk, aangezien de Major de landstaal goed machtig was. Gedurende de 19 jaren van hun verblijf in Korea werd dus heel wat ervaring opgedaan en

werd dit land hun een tweede vaderland. Het laatst was de Major in bevel van een Jongenstehuis, waaraan een groote industriele inrichting verbonden was. De jongens, die reeds als kind worden opgenomen, kunnen in genoemde inrichting een vak leeren en dus onder den invloed van het Leger blijven totdat zij de wereld intrekken. Met dankbaarheid spraken de Majoors ook over het „Relief work”, hulpverleen aan vluchtelingen, gedurende perioden van oorlog en hongersnood.

Zeker zal hun ervaring op allerlei gebied hun ten goede komen nu zij overgeplaatst zijn, om in Ned.-Indië voor den Heer te arbeiden. De Majoors kwamen niet alleen, doch hebben twee meisjes en een flinken jongen, die zeker in ons mooie Indië spoedig thuis zullen zijn.

De Herdenkingsdienst in Soerabaja.

Ook in Soerabaja heeft een waardige dankstond plaats gehad ter herdenking van het 75-jarig bestaan van ons Leger. Deze werd gehouden in de Loge en stond onder leiding van Adjudant Palstra, bijgestaan door de officieren van Soerabaja. Begonnen werd met het lied: „De lend'nen omgord en de voeten geschoeid”. De „Indische Courant” schrijft hierover o.a. „Het is opmerkelijk met hoeveel gevoel deze schare zingt en vooral ook, hoe goed men er zingt. Een waarlijk devote stemming kenmerkte deze geheele bijeenkomst onder de bezielende leiding van den Districts-officier (Adjudant Palstra). Een koor van heilsofficieren en -soldaten zong op verdienstelijke wijze een Maleisch lied, geaccompagneerd door harmonium en viool.”

Psalm 103 was het uitgangspunt van den Adjudant voor zijn toespraak over het begin en den groei van den Legerarbeid. Het leven van William Booth werd in het kort geschetst op vlote, prettige wijze.

Daarop sprak Major Kyle en vertelde van haar persoonlijke herinneringen aan den Stichter en over den grooten invloed, dien van hem uitging. Met groote aandacht werd naar haar geluisterd. Daarna zong mevrouw Palstra een lied, waarvan het koor bezielend door de schare werd meegezongen.

Major Tichelaar kreeg toen de gelegenheid tot spreken. Hij wees op het motto van William Booth: „Hoop voor allen” en schetste, hoe de mensch naar het beeld Gods geschapen, door eigen schuld dit beeld verloren had, doch hoe God nimmer laat varen het werk Zijner handen. De toespraken van de verschillende officieren werden afgewisseld door zang. Het was een avond van stille wijding, welke op alle aanwezigen diepen indruk heeft gemaakt.

JONGELIEDENDAG geleid door den Terr. Kommandant:

SEMARANG 18 Augustus

SOERABAJA 25 Augustus

ZIET UIT NAAR PLAATSELIJKE AANKONDIGINGEN.

ALS U ZELVEN

Beveel . . . alsof gij 't zelf volbrengen moet,
Gehoorzaam . . . of gij zelf het hadt bevolen.
Geleid . . . als vreest gij zelf het eerst te dolen,
Heb and'ren lief . . . zooals ge U zelve doet!

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN

NATIONAAL HOOFDKWARTIER

Benoemd tot lid der Orde:

LANGDURIGE, TROUWE DIENST.
Mevrouw Majoor M. Wikdal-Ohrstrand.

BEVORDERINGEN.

Tot Adjutant:

Kapitein R. L. van Kralingen.*
„ J. E. van Lith.
„ G. Smid.

AANSTELLINGEN.

Adjutant M. Koch naar Boegangan.
Adjutant W. J. Mepham* naar Padang (in bevel).
Kapitein H. F. Hotvedt naar Batavia II (in bevel) tijdelijk.
Luitenant C. Sumampouw naar Werot (in bevel).
Kdt.-Luitenant H. Kambai naar Tompasso (in bevel).

Bandoeng, 19 Juli 1940.

A. C. BEEKHUIS.
Terr. Kommandant.

KOMENDE GEBEURTENISSEN

De Terr. Kommandant.

18 Augustus — Semarang, J.L.dag; 19 — Blitar; 20 — Toeren; 22 — Kasijan; 23 — Banjoewangi; 25 — Soerabaja, J.L.dag.

Mevrouw Lt. Kolonel Ridsdel (T.G.B.S.)

Augustus 6 — Bandoeng II.
„ 12 — Batavia I en II.
„ 21 — Magelang I en II.

Brigadier en mevr. Brandt.

25 Juli — Bandoeng I, welkom; 23-30 — Bandoeng II; 4-6 Augustus — Batavia II; 7-8 — Batavia I; 10-12 — Cheribon; 13-15 — Pekalongan; 17 — Semarang I; 18 — Semarang; 19 — Semarang I; 20 — Boegangan; 21 — Ooglijders-Hospitaal; 22-23 — Ambarawa; 24-26 — Djokja.

Brigadier Loois.

8 Augustus — Krengseng; 9 — Semarang I; 13 — Koedoes; 14 — Pati; 18 — Semarang, (met den T.C.); 21 — Tjepoe; 22 — Ngawi; 25 — Magelang I; 29 — Magelang II.

Brigadier Woodward.

4 Augustus — Rowiga, J.L.dag; 11 — Kalawara, J.L.dag; 14 — Tondo; 15 — Daeboegi, Kalore; 16 — Saloempoedi, Tanah Modindi.

Adjudante Brouwer.

4 Augustus — Bandoeng II; 12 — Bandoeng I, Toortsdraggers; 18 — Semarang, J.L.dag, (met den T.C.); 19 — Oengaran; 20 — Rogo Moeljo; 21 — Solo; 25 — Soerabaja, J.L.-dag, (met den T.C.).

Adjutant Gladpootjes.

2 Augustus — Menado II; 7 — Tondano; 14 — Remboken; 21 — Kakas; 28 — Werot.

Adjutant Runtuwene.

11 Augustus — Sonder; 15 — Tompasso; 20 — Pinaras; 25 — Amoerang, J. L.dag.

(Vervolg van kolom 3).

Helaas komen geen berichten door omtrent onze makkers officieren en heilssoldaten. Uit de Australische Strijdkreet vernemen wij echter, dat gedurende de ontzettende aanvallen in beide genoemde landen onze officieren met duizenden anderen moesten vluchten, terwijl hun zalen en woningen waren verwoest. Op deze droeve tochten hielpen ze waar maar eenigszins mogelijk.

Mevrouw Brigadier Climpson, de echtgenote van den door het Int. Hoofdkwartier aangestelden „Deputy-Director” van ons oorlogswerk in Frankrijk, werd gedood door een bomspinter en ter ruste gelegd even buiten Dieppe, juist voordat deze stad gebombardeerd werd.

Vele Legerzalen en inrichtingen zijn verwoest, doch een 20-tal in het zuiden van Frankrijk werd gespaard.

Laten al onze kameraden en vrienden trouw en ernstig blijven bidden ook voor de duizenden, die tot ons Leger behooren en in zoo groote smart en ellende verkeren!

AANTEKENINGEN VAN DEN CHEF-SECRETARIS

Lt. Kolonel D. S. Ridsdel.

AUGUSTUS 1940.

„Ik ben de Wijnstok, en gij zijt de ranken; die in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt gij niets doen.”

Joh. 15 vers. 5.

17 Juli 1940.

De Territoriaal Kommandant.

Begin Juli bracht de Territoriaal Kommandant een bezoek aan Semarang. Bij deze gelegenheid ontving Mevrouw Majoor Wikdal in een openbare samenkomst de medaille en het certificaat van de „Long Service Order”. Op het oogenblik bevindt onze Leider, vergezeld van Lt. Kolonel Lebbink, zich in Padang teneinde den arbeid, die verricht wordt in onze Kliniek, te inspecteren, terwijl hij ook samenkomsten hoopt te leiden in deze plaats. Voor Augustus heeft de Kolonel veel bijzonderheden op het programma staan, o.a. zullen Jongeliedendagen gehouden worden in Semarang en Soerabaja. Voorts is besloten, dat het jaarlijksch Congres in Bandoeng zal plaats vinden in September, daarna volgt Soerabaja in October en tenslotte Magelang in November. De Territoriaal Kommandant hoopt deze Congressen zelf te leiden. Wij verwijzen onze lezers naar andere plaatselijke aankondigingen.

Welkom terug.

Wij hopen binnen enkele dagen Brigadier en mevrouw Brandt, die hun verlof in Amerika bij hun zoon hebben doorgebracht, te kunnen verwelkomen bij hun terugkeer in Ned.-Indië. Naar wij vernamen hebben zij een goed verlof gehad en waren ook in de gelegenheid om aan verschillende samenkomsten deel te nemen. De Territoriaal Kommandant heeft besloten, dat de Brigadier, alvorens een aanstelling te aanvaarden, enkele korpsen zal bezoeken voor het leiden van samenkomsten.

Versterking.

Gedurende de afgelopen maand mochten wij Majoor en mevrouw Welbourn met hun drie kinderen welkom heeten in deze gewesten. De Majoors hebben 19 jaar in Korea gearbeid en wij begrijpen, dat het hun zwaar viel van dit arbeidsveld afscheid te moeten nemen na zulk een lang verblijf. De Majoors hebben een aanvang gemaakt met de studie van de Maleische taal en wij vertrouwen, dat zij binnenkort in staat zullen zijn een werkzaam aandeel te nemen in de Maleische samenkomsten. Wij zijn er zeker van, dat al onze makkers hen zonder uitzondering hartelijk welkom heeten.

Veranderingen.

Majoor Carpenter, die bijna 3 jaar in bevel is geweest van ons Ziekenhuis te Padang, zal einde Juli naar Java komen, waar zij

een welverdiend verlof zal genieten alvorens een andere aanstelling te aanvaarden.

Adjutant en mevrouw Mepham van Batavia II hebben hun vaarwel-orders ontvangen en zijn aangesteld voor ons Ziekenhuis te Padang met het daaraan verbonden geestelijk werk. Wij zijn er zeker van, dat het de makkers in Batavia II zal spijten hen te moeten laten gaan. De Adjudants hadden een goeden tijd in dit korps, hoewel zij hier slechts een korte periode arbeidden. Kapitein Hotvedt is door den Kommandant aangesteld om hun plaats in Batavia in te nemen. Moge Gods zegen op deze veranderingen rusten!

Nieuwe Kadet-Luitenants.

Van Brigadier Woodward vernamen wij, dat de jonge officieren, die pas zijn uitgezonden uit de Kweekschool en aangesteld voor den arbeid in Midden-Celebes, in goeden welstand aldaar zijn gearriveerd en hun aanstellingen hebben aanvaard. Ook op Java en Sumatra zijn de „nieuwelingen” flink aan den arbeid. Moge de Heer hen bewaren en hen helpen om hun kansen aan te grijpen.

Vijf en twintig jaar Heilsofficier.

Majoor H. Lauter, die vele jaren in Sapoean en Poerwonegoro heeft gearbeid, hoopt op 4 Augustus a.s. den dag te herdenken, dat zij 25 jaar dienst heeft volbracht als Heilsofficier. Wij wenschen de Majoor van harte geluk met deze gebeurtenis. In een volgende Strijdkreet hopen wij iets meer over haar en haar werk te zeggen.

Gelukwenschen.

Van harte feliciteeren wij de officieren, die in deze maand tot een hooger rang bevorderd zijn. Het zijn de Adjudants van Lith en Smid en de Adjudants van Kralingen.

Ook feliciteeren wij de Kapiteins Leimena, wier gezin deze maand werd verrijkt met een zoon.

Oogstfeest 1940.

Het jaarlijksche Oogst- en Dankfeest zal dit jaar gehouden worden op Zondag 8 en Maandag 9 September. Ongetwijfeld zullen de Officiëren van de verschillende posten tijdig beginnen met hun voorbereidingen hiervoor te treffen. Wij roepen de vriendelijke medewerking in van alle makkers en Legervrienden, opdat deze poging over de geheele linie onder den zegen des Heeren welslagend moge zijn.

Generaal en mevrouw Carpenter brachten den Hemelvaartsdag in Zwitserland door, waar zij grootsche samenkomsten leidden in ZÜRICH en 568 zielen den Heer zochten. Ook werd een Week-end doorgebracht in Lausanne, terwijl in beide gedeelten van Zwitserland Officiërsamenkomsten werden geleid. Hieraan namen ook deel de leider van onzen arbeid in Italië, Brigadier Carmelo Lombardo en de leidster van het Legerwerk in Joego-Slavië, Adjudante Mary Lichtenberger. Het waren tijden van grooten zegen.

Commissioner en mevr. Vlas leidden de samenkomst op Hemelvaartsdag in Lausanne.

Op de terugreis werd door den Generaal een bezoek gebracht aan Parijs, waar belangrijke besprekingen werden gevoerd met Commissioner Barrett, den leider van den arbeid in Frankrijk. De toen nog in Frankrijk verblijvende Britsche troepen werden bezocht in de 40 centra, waar het Leger des Heils zijn werk onder de militairen verrichtte.

Bij terugkeer in Londen werd de Verbondsdag met de Kadetten geleid, gevolgd door een „Dag met God”, door groote scharen bijgewoond. In de namiddag-bijeenkomst was Dr. Campbell Morgan de voornaamste spreker. Generaal en mevr. Carpenter zoowel als de Chef van den Staf en mevr. Cunningham, gaven zeer bemoedigende bijbel-toespraken, die tot groote hulp waren.

* * *

Via de Amerikaansche Strijdkreet vernamen wij, dat in NEDERLAND de eerste gewonden van de luchtaanvallen op Schiphol, opgenomen en verzorgd werden in de bekende „William Booth”-kweekschool te Amstelveen, waar de kadetten Eerste Hulp verrichtten.

* * *

Frankrijk en België. Dat door den grooten strijd in Europa het Leger des Heils groote verliezen heeft geleden, is zeker begrijpelijk.

(Vervolg kolom 1).

Scheurkalender 1941.

De scheurkalender voor 1941 is thans bijna gereed. De inteekenlijsten worden één dezer dagen naar de verschillende posten gezonden. Het schild zal ongetwijfeld ieders goedkeuring kunnen wegdragen. De tekst is met zorg samengesteld. Wij raden iedereen aan zich bijtijds te voorzien van een kalender. Bestellingen worden gaarne aangemen door de officieren van alle posten.

Z. K. H. PRINS BERNHARD

Bij gelegenheid van den verjaardag van Z. K. H. Prins Bernhard werd door den Terr. Kommandant het volgende telegram verzonden via Z. E. den Gouverneur-Generaal.

„Het Leger des Heils in Ned.-Indië zendt zijn gelukwenschen in verband met den verjaardag van Uwe Koninklijke Hoogheid, alsmede de beste wenschen voor het Koninklijk Huis. Wij bidden, dat God U allen zal behoeden. De overwinning zal komen.”

Naar aanleiding hiervan werd van den Gouverneur-Generaal een schrijven ontvangen meldende, dat middels den minister van Koloniën de inhoud van het telegram ter kennis van Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard gebracht zou worden.

God zegene ons Vorstenhuis!

RADIO-UITZENDINGEN

NICRO-UITZENDINGEN

Radio-Vereeniging „OOST-JAVA”

(ARVO)

13 Augustus 11.30 — 12.00 uur

Morgenwijding te verzorgen door
Adjutant J. v. d. HERIK

Radio-Vereeniging „Midden-Java”

15 Augustus a. s. Avondwijding

te verzorgen door
Mevr. Kapitein H. v. d. VEEN.

N. I. R. O. M.

20 Augustus 19.45 — 20.05 uur

Avondwijding te verzorgen door
Mevr. Lt.-Kolonel J. H. Ridsdel

MALANGSCHE RADIO-VEREENIGING

29 Augustus 19.30 — 20.00 uur

Avondwijding te verzorgen
door
Adjutant W. F. PALSTRA

(Vervolg van pag. 6).

Des avonds was de Kolonel in Cheribon. De samenkomst droeg een zeer opgewekt karakter; er werd echt onderwetsch vurig gezongen. „De Zalignakende genade Gods is verschenen aan alle menschen”, riep onze Leider uit en in zijn toespraak wees hij er herhaaldelijk op, dat er door Jezus Christus verlossing is voor alle menschen. Dank God voor de zes zielen, die tot den Heiland kwamen. Brigadier Hiorth assisteerde den Kolonel in deze bijeenkomst, terwijl Majoor Ramaker als tolk dienst deed.

Op Maandagmorgen 1 Juli ging de reis door naar de kolonie voor zieke en behoeftige inheemschen te Palimanan, waar de vriendelijke Majoors Nelwan hun leider verwelkomden. In de samenkomst, welke gehouden werd voor de bewoners der kolonie, moest de toespraak eerst in het Maleisch, daarna in het Javaansch vertaald worden, doch niettegenstaande dit, ging de vertaling zoo vlot, dat de Kolonel zich volkomen begrijpelijk kon maken. Uit de manier, waarop gereageerd werd op het gesprokene was dit duidelijk op te maken. Na de kolonie geïnspecteerd te hebben, reisde onze leider weer naar Bandoeng terug, dankbaar aan God voor Zijn zegen op deze tournee.

Y.

SOERABAJA.

Onder dezen titel vertelden wij in een vorig nummer iets van den arbeid door het Leger des Heils in deze gewesten verricht in verband met de huidige bijzondere diensten, welke gevraagd worden van de militaire en politie-machten, alsook over het hulpverleen aan de oorlogsslachtoffers.

De koffie smaakt goed.

Het is ons een genoegen den lezers van de Strijdkreet hierbij nu een tweetal foto's te geven, die dit werk belichten.

Met een enkel woord noemden wij destijds reeds de Mobile Cantine, die in Soerabaja in dienst waren gesteld. Hier ziet men een dezer op zijn rondgang. Dit werk gaat uit van het Militair-tehuis en staat onder leiding van Adjudant Muskee. Bij den oproep tot steun voor deze nieuwe taak werd alle medewerking ontvangen van militaire en burgerlijke autoriteiten, terwijl van particuliere zijde koffie, thee, benzine, etc. ontvangen werd. Tweemaal daags trekt de Mobile Cantine er op uit, bestuurd door een der heilsofficieren en bezoekt een 15 wachtposten der militairen en politie. Dankbaar wordt de verkwikking hun geboden aanvaard. Op de foto wordt „halt” gehouden aan een der politie-wachtposten.

DRAAGT ELKANDERS LASTEN.

Ook op andere wijze wordt getracht te helpen en wel door daadwerkelijken steun aan de oorlogsslachtoffers te geven. Het was de idee van Adjudant Palstra, den districts-officier van Oost-Java, om een inzameling te houden van wollen kleeding en deze blijkt een goed succes te zijn geworden. De „Indische Courant” van 6 Juli l.l. schrijft hierover o.m.

„In de bijeenkomstzaal van het Leger des Heils-ziekenhuis lagen, netjes opgetast, de ingezamelde goederen: in totaal 400 pakjes, t.w. 2234 kleedingstukken, 68 paar schoenen. De ingezamelde kleedingstukken bestaan uit 658 stuks ondergoed, 377 stuks vesten en pullovers, 730 baby-kleertjes, 351 heerenjassen en damesmantels, alsmede 672 kindermantels en 51 japonnen, rokken, etc.

Het was vooral de kwaliteit der goederen, die de aandacht trok. Het was duidelijk, dat

men geen afgedragen kleedingstukken weggegeven had, doch goed, dat nog best jaren mee kon en door de bezitsters en bezitters in kamfer was opgeborgen, alvorens het Leger des Heils met zijn inzameling begon.

Drie veembedrijven in Soerabaja stelden vrachtauto's beschikbaar om de goederen op te halen; de Kunstkring heeft bordes met opschriften op de auto's doen aanbrengen en zoo werd met aller hulp deze inzameling gedurende twee dagen gehouden. Ook na afloop „regende” het nog telefoontjes van menschen, die de vrachtauto's gemist hadden en alsnog goederen beschikbaar stelden. De officieren en zuster-heilssoldaten hebben onder leiding van Majoor Kyle, daarna de kleedingstukken gesorteerd, volgens leeftijd en geslacht en deze netjes in pakken gebundeld. Vervolgens werd de inzameling aan het plaatselijk subcomité van COVIM aangeboden, hetwelk de schenking van het Soerabajaasch publiek in dank aanvaardde en voor verdere verzending zal zorgdragen.”

* * *

De vrachtauto's op het punt om uit te rijden.

schen. Toen er echter vele maanden voorbij gingen zonder dat hij terug kwam, begonnen de menschen hem te vergeten. De oude man echter was dag en nacht doorgewandeld tot hij in een groot bosch kwam. Hier deed hij zijn kleeren uit en trok een groot wolfsvel aan. Toen koos hij zich een hollen boom tot woning, zette zich ervoor neer, en begon te lezen in een dik boek, dat hij onder zijn nieuwe „kleeding” verborgen had en begon te spreken.

Hij sprak in dezelfde geheimzinnige taal, die de menschen van zijn dorp niet verstaan hadden en toen de dieren deze taal hoorden, kwamen ze allemaal dichterbij om te luisteren.

„Gij dieren van de wildernis”, zei de oude, „ik ben tot u gekomen, om u te leeren vrede onder elkander te houden. Op het oogenblik echter spreekt ge allen uw eigen bijzondere taal en kunt gij elkaar niet verstaan. Daarom heb ik in dit dikke boek al uw woorden opgeschreven; vanaf heden moet ge allen geregeld bij mij komen. Het wilde zwijn zal de taal van de tortelduif leeren en de haas die van den vos en als gij dit alles geleerd hebt, zult gij elkander verdragen, zoals de dieren in mijn huis dat doen. De dieren stonden heel stil en hoorden de toespraak van den ouden man aan. Hij sprak in de taal van het hert, het wildzwijn, den fasant en den uil. Toen kwamen al de dieren en lieten zich door hem onderwijzen.

Het meest ijverig waren de uil en de raaf. Het wilde zwijn was lui en sliep meestal onder de les in. De haas vond het erg prettig de taal van den vos te leeren, want dien beschouwde hij als het listigste en gevaarlijkste dier.

De dieren vereerden hun leermeester zeer. De haas bracht hem versche groenten en wees hem den weg naar de bron. Als de storm door het bosch huilde legde het logge zwijn zich voor den ingang van den hollen boom, opdat de oude man warm zou blijven. Elken dag werden de dieren vredelievender en vroolijker en wendden zich af elkander op te eten.

* * *

Het woordenboek schijnt intusschen verloren te zijn geraakt, maar de les uit deze legende mogen wij niet vergeten.

Wij vernemen, dat voor Malang een dergelijke inzameling op het programma staat, waarover wij dan een volgend maal iets hopen te vertellen. Het is een vreugde mede te mogen arbeiden, al is het dan slechts op deze eenvoudige wijze, aan de leniging van smart en ellende, waaronder duizenden en nogeens duizenden gebukt gaan.

H. K. H. PRINSES IRENE.

5 Augustus a.s.

Alle heilssoldaten en zeker niet het minst onze jonge menschen, zenden straks op 5 Augustus in gedachten een hartelijken gelukwensch naar Canada, wanneer het geliefd Prinsesje Irene Haar verjaardag viert. Moge God H.K.H. Prinses Juliana en Haar beide lieve dochtertjes alsook Prins Bernhard op dien dag bijzonder zegenen! Onze gedachten stijgen dagelijks op tot Gods troon, dat spoedig de tijd daar moge zijn, dat het Prinselijk gezin weer vereenigd moge wezen!

EEN MUSCH ALS TOEGIFT.

Een kleine Spaansche jongen in Vigo werd een oprecht, toegewijd volgeling van Jezus Christus. Een Engelschman vroeg hem eens hoe hij wel tot bekeering was gekomen.

„Dat kwam allemaal door die eene musch als toegift”, was zijn antwoord.

„Daar begrijp ik niets van”, zeide de Engelschman, „Wat bedoel je met die eene musch als toegift?”

„Wel, Senor”, antwoordde de knaap, „het is zóó. Een heer gaf mij een Nieuw-Testament, dat boek van de Engelsche zending, weet u, en daarin las ik op de eene plaats, dat twee muschjes verkocht worden voor één penning; en weer op een andere plaats; „werden niet vijf muschjes verkocht voor twee penningen?” — En ik zei bij mij zelf: „Onze Senor Jezus Christus weet alles van onze manier van vogels verkoopen.” — Zooals u weet, Senor, vangen wij de vogels in een knip; en wanneer we ze verkoopen, krijgen we één chico voor twee musschen; maar voor twee chico's geven wij één extra als toegift. Dat is, omdat musschen zoo weinig waarde hebben. Wel, ziet u, ik denk, ik ben als zoo'n vijfde musch; ik beteeken net zoo weinig; ik ben zoo arm, zoo klein — niemand geeft veel om mij. En toch zegt onze Senor Jezus Christus: „Niet één van die is voor God vergeten.” — Wel, ik heb nooit van te voren zoo iets gehoord. Niemand anders dan Hij zou zóó spreken, — om mij nooit te vergeten!”

Ja, dat is het geheim van waarachtigen vrede: zich te verwonderen over de onuitsprekelijke goedertierenheid des Heeren, die ons, zelfs ons gezocht heeft in ontfermende genade. Wat zijn er niet velen van die „kleinen”, van die arme, vergeten zielen, waarnaar geen kerk, geen dominee, geen schepsel omziet, en die het in de bitterheid of moedeloosheid van hun hart óók wel eens gezegd hebben: „Niemand geeft veel om mij!” Maar hoe heerlijk als zoo'n eenzaam hart den Heiland dan gevonden heeft en in Hem zijn rust en vrede mocht vinden!

MOEDER VERTELT

Het Wordenboek van de Dieren.

Er was eens een man, die in zijn dorp den naam had gekregen van „dierenvader”. Zijn huis leek wel een toevluchtsoord voor allerhande dieren. De dierenvader zelf droeg een langen baard en had goedige oogen.

Soms gebeurde het, dat een kat loerde op de vogels, die hij herbergde. Dan ging hij naar de poes toe, streek haar over het gestreepte vel en praatte wat met haar. Poes begon te spinnen, wandelde weg en liet de vogeltjes met rust.

Spoedig bemerkte men ook, dat als de oude man in de buurt was, het eene dier het andere nooit kwaad zou doen. Een woord was voldoende om den boozen ganzerik zoo te verteederen, dat hij de musschen mee liet pikken uit z'n voederbak en de strijdlustige kalkoen kneep een oogje dicht als de duiven wat van zijn graankorrels weg-pikten.

Het waren zachte, geheimzinnige woorden, die de oude man met de dieren sprak. Niemand kon ze hem nazeggen.

Op een zonnigen, mooien herfstdag was de dierenvader plotseling verdwenen. „Mischien hebben de zwaluwen hem meege-nomen naar het Zuiden”, zeiden de men-

VOOR DE KORPSKADETTEN

BIJBELSCH RAADSEL-A-B-C.

- A was een koning, die heerschte in het Oosten, Esther 1 : 1.
- B was een vriend, die kwam om Job te troosten, Job 2 : 11.
- C was van Noach de middelste zoon, Gen. 5 : 32.
- D was een jongeling, roodachtig en schoon, 1 Sam. 16 : 12 en 13.
- E was een landschap, vermaard om zijn boomen, Ezech. 31 : 18.
- F van Egypte, kon zonderling droomen, Gen. 41.
- G was een raadsheer, een leeraar der wet, Hand. 5 : 34.
- H werd door Eli verdacht bij 't gebed, 1 Sam. 1 : 13.
- I werd op aandrang van Sara verdreven, Gen. 16 : 15.
- J was een koning, godd'loos in zijn leven, 1 Kon. 13 : 33.
- K bood Elia verkwikking in nood, 1 Kon. 17 : 5, 6.
- L werd door eng'len behoed voor den dood, Gen. 19 : 15.
- M was een priester en tevens een koning, Gen. 14 : 18.
- N riep Bathseba tot Salomo's kroning, 1 Kon. 1 : 11 en 13.
- O was van Boaz een zoon en van Ruth, Ruth 4 : 17 en 21.
- P werd in doodsnood door krijgslieën beschut, Hard. 23 : 10.
- Q liet door Paulus de broederen groeten, Rom. 16 : 23.
- R deed wat kwaad was en moest daarvoor boeten, 2 Kron. 12.
- S was een richter, vermaard door zijn kracht, Rich. 13.
- T werd door Paulus bemind en geacht, 2 Tim. 1 : 2.
- U was de plaats, waar Gods vriend werd geboren, Gen. 11 : 28.
- V heeft in Susan het leven verloren, Esther 9 : 9.
- W is de man van een poort, zeer beroemd, Neh. 3 : 26.
- X vindt men nergens in den Bijbel genoemd,
- Y noemde Paulus zichzelf voor de Joden, Hand. 22 : 3.
- Z was voor David een stad van veelnooden, 1 Sam. 30 : 1.